

Ib Olsens splitcane i verdensklasse med ekskl. trætui.

(Foto: Orla Bertram-Nielsen)

Her er tale om intet mindre end en kulturhistorisk bedrift. For at sprede kendskabet til de gamle mønstre inkluderer han en fransk og engelsk oversættelse af den spanske originaltekst samt akvareller af de gamle fluer.

Svend Methlings fine novelle »Cafe' d'Atlantide« har Torp også fået oversat til hovedsprogene. Endelig er »Fluebinding« for nyligt kommet i nyt oplag med håndskrevne noter og supplerende tegninger. Det meste af forfatterkabet er desuden udkommet på svensk.

For nylig har Torp Jacobsen påbegyndt sit velfortjente otium, og kender jeg ham ret, kan vi glæde os til nyt fra hans velsmurte pen inden længe. I mellemtiden er der grund til at kippe med flaget i anledning af hans runde dag. Hans indsats for udviklingen af skandinavisk fluefiskeri kan næppe overvurderes. Med sin umådelige livsappetit, store nysgerrighed og uahæmmede trang til at blande sig, hans rige intellektuelle evner, kolossale flid, entusiasme og kærlighed til fluefiskeriets verden har han for længst naglet sit navn fast som en af de helt store inden for sporten.

Disciplen

Da Torp Jacobsens bog »Stangbygning« udkom, var et par unge tømrersvende og fiskekammerater, Ib Olsen og Hardy Iversen fra Aalestrup, blevet arbejdsløse for en periode. De unge gutter benyttede enhver lejlighed til at pleje omgang med det store orakel. Det resulterede i, at de tilbød at gøre rent i dyrlægens hønsehus, hvorfra hans eksklusive fjerkræ og junglecocks forsyner ham med de nødvendige fluebindingsredskaber. Foruden den obligatoriske te med rom fik de hver et eksemplar af den nye bog for deres indsats.

- Sådan begyndte det hele, griner Ib Olsen, der i dag regnes for at være en af landets førende byggere af de klassiske splitcane stænger. Nu er byggeriet næsten blevet mere spændende end selve fiskeriet.

En »Guru« fylder 70

- og hans »discipel« blev mester i stangbygning

Hvem de to er afslører Orla Bertram-Nielsen i denne artikel.

20

I min samling af fiskerariteter gemmer jeg et over 30 år gammel Jaguar Fiskeriet katalog. Heri stiftede jeg i teenage årene for første gang bekendtskab med skribenten »Latus«, som gav historien om, hvordan han kom drønende ned til Simestede Å, mens et par kammerater allerede var ved at rigge grejet til.

Men »Latus« havde monteret sin fluestang hjemmefra og styrtede straks ned til et bestemt sving. I artiklen fundrer han videre over det fiskeetisk betimelige i denne manøvre, men den gav ham årets flotteste bækørred for næsen af vennerne.

»Latus« var den gamle dyrlæge alias Preben Torp Jacobsen, som den 21. juli fylder 70 år.

Nogle år senere fulgte hans første bog »Tørfluefiskeri«, der for længst er blevet en klassiker. Forfatteren selv måtte bøde en net, rund sum for den, da han støvede rundt i antikvariatene for at skaffe et eksemplar til en ven.

Jeg fik til gengæld fingre i mit for 45 kr. på bogudsalg. Den er blevet brugt som kun få af mine øvrige 3-400 fiskebøger.

»Tørfluefiskeri« er eneste bog udgivet på etableret forlag. Resten af udgivelserne har dyrlægen selv bekostet med pant i hus og hjem, og det er blevet til en anelig række.

Med »Nymfeskiferi« fra 1972 introducerede han Skues' og Sawyers teknikker for en bredere kreds i Skandinavien, og 4 år senere kom bogen om »Fluebinding«, der fortsat er uovertruffen som lærebog.

Værdier

I 1977 fulgte erindringsbogen »Fluer, Fisk og Fiskere« med en række portrætter af hjemlige og udenlandske fluefiskerprofiler, fiskeoplevelser og fiskekultur. Han gengav grundstemningen i denne fine bog, da han for nogle år siden signerede mit slidte eksemplar med følgende lille tekst: »Mange såkaldte lystfiskere går mere op i kvantitet end kvalitet, og derved har de mistet den virkelige værdi, der ligger i vor skønne hobby. En ørred, der fouragerer på en plads, hvor den er vanskelig at dække naturligt med en flue, kan give mig en oplevelse, som jeg kan leve på længe. Og jeg behøver ikke at fange den

trods ihærdig indsats, blot omgivelserne og omstændighederne giver mig en oplevelse.«

Året efter følger hovedværket med den lange titel »Tørfluefiskeri. Fluefiskeri på, i og lige under overfladen.« Her vender dyrlægen tilbage til udgangspunktet og dækker et stort behov hos den hastigt voksende kreds af yngre fluefiskere, der forgæves efterspurte den første bog fra 1965. Alene titlen røber dyrlægens egen udvikling og fordybelse i sporten.

Herfra må det have været svært at komme videre med skrivelserne, men typisk for hans gå-på-mod og i logisk forlængelse af emnet fulgte nogle år senere bogen om Arundinaria amabilis - den dejlige bambus - og hvordan man kan bygge de prægtigste fluestænger deraf. Bogens titel er helt kontant »Stangbygning«.

Kulturhistorie

I 1984 genoptrykker Torp Jacobsen det gamle spanske dokument fra 1624 »E Manuscripto de Astorga«, der rummer bindemønstre på de 24 ældste fluer, verden kender fraset den urmakedoniske Red Hackle.

Selv om der i dag laves fremragende kulfiberstænger, mangler de naturmaterialets »sjæl«, fortsætter han. Især i de lette lineklasser betragter jeg bambus som det ypperste materiale til fluestænger.

Tilskyndet af Jacobsens bog og ikke mindst hans smittende entusiasme gav Ib Olsens professionelle baggrund som træmand ham lyst til at arbejde med den dejlige bambus, der kun vokser i et begrænset område på sydkinesiske bjergskråninger. Blandt snesevis af forskellige bambussorter er *Arundinaria amabilis*, som arten hedder på latin, langt den mest velegnede. Den har størst spænsthed i fibrene, vægtykkelsen er ideel og vigtigst af alt: Der er stor afstand mellem de enkelte led, bladknuderne, som tilmed er små.

Bambussen høstes i 3 års alderen, når den begynder at gulne og har da en længde på 12 m. Det er dog kun de nederste 4 m, som kan anvendes, da stokken skal have en diameter på 5-6 cm og en vægtykkelse på 5-7,5 mm. Efter omhyggelig kvalitetssortering

Fra højre Preben Torp Jacobsen, Ib Olsen og Hardy Iversen beundrende en af Ib Olsens stænger.

skal den lagres yderligere 4-5 år, før den er brugbar.

Bladknuderne

I første arbejdsgang skal røret spaltes på langs i 6 lige store dele, og af hver del kan der fremstilles 4-6 splitter, hvis røret er fejlfrit. Det foregår ved, at en kniv bankes igennem på langs med stor præcision. Metoden er udviklet af en anden af vore store stangbyggere, Bjarne Friis, Randers.

Afgørende for stangens styrke er udfladningen af blad-

knuderne. Jo mere, der slibes eller files væk, desto svagere stang i modsætning til, hvad der tidligere var god latin. Torp har brugt den amerikanske mesterbygger, Jim Paynes, metode, som Ib Olsen har videreudviklet. Han fjerner i stedet noget af den bløde marv fra splitternes underside, opvarmer området til godt 150 grader og presser bladknuden sammen i et specialværktøj, så splitten bliver helt plan. Modsat tidligere fjerner han heller ikke emaljen på splittens stærke yderside og

opnår derved en særlig finish.

De enkelte splitter i toppen af stangen skal høvles helt ned til 0,7 mm, og det kræver en pinlig skarp høvl. Derpå limes de 6 splitter sammen med bladknuderne forskudt. En spirallagt tråd holder splittene sammen under tørringen. Montering med hjulholder, håndtag, stangringe osv. er meget lig det, mange har prøvet på glas- eller kulblanks. Men det er afgørende for stangens styrke, at ferrulen tilpasses stangen og ikke omvendt.

Ib Olsens mestrer også bevikling, pynt og lakering, så den færdige stang også er en fryd for øjet.

Intet overgår glæden ved at fiske med sin hjemmebyggede stang, og Ib Olsen og Torp håber, at andre vil give sig i kast med den vidunderlige bambus. I foreningsregi eller et par fiskekammerater kan starte op til en overkommelig pris.

Ib Olsens stænger kan ses i nogle af landets specialbutikker, men man kan også slå et slag forbi Engvej 30 i Aalestrup og kigge på hans fine kollektion og få syn for sagn.